

както се случи вчера, азъ излѣзохъ за една минута внѣ отъ болницата да подѣхамъ чистъ въздухъ и отидохъ на мостѣтъ, който бѣше далечъ около сто и петдесетъ раскрачи. Тамъ, както и по-прѣди, стояха и ходѣха множество Българи, които все глѣдаха на шинченската планина и слушаха непрестаннитѣ тоновни гърмежи. Като ме видѣха, тѣ начинаха внимателно да ме глѣдатъ въ лицето, като се стараяха по неговото изражение да познаятъ какво е положението на работитѣ, — което ми бѣше твърдѣ неприятно, защото азъ не чувствавахъ себе си въ състояние да изрека нито една насърчителна дума. Българитѣ знаѣха, че отъ Търново идѣтъ още войски, и ги чакаха съ голѣмо нетърпение, като възлагаха на тѣхъ всичката си надѣжда. Азъ стояхъ на мостѣтъ и замисленъ глѣдахъ отдалеченната планина. Около мене не млькнуваше разговорѣтъ отъ много гласове. Отведнѣжъ всички престанаха да хоратуватъ и начинаха да слушатъ: на мнозина се стори, че се чуе надалечъ руска пѣсня, съ която всегѣда влизатъ войскитѣ въ градъ, и наскоро слѣдъ това пристигнаха до насъ звуковетѣ на силни солдатски гласове до толкосъ ясно, щото вѣче не оставаше никакво съмнение. Волинскій пѣлъкъ се приближаваше. «Войска иде! войска иде!» — тосъ часъ се чува викове отъ радость и народѣтъ трѣгна отъ мостѣтъ къмъ тая улица, прѣзъ която обикновенно преминуватъ войскитѣ когато отиватъ на Балканѣтъ, за да посрѣщатъ солдатитѣ.

Пѣсната идѣше напрѣдъ, чуваше се все по-близо и по-близо и най-послѣ се разнесе по всичкитѣ улици на градѣтъ, проникна въ всичкитѣ къ-